Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

Благовестие

Енорийски лист
Издание на Православното братство при храм "Свети Пророк Илия" гр. София, ж.к. Дружба 2

РАЗПРОСТРАНЯВА СЕ БЕЗПЛАТНО | ГОД. VI БРОЙ 15 (273) – 11.12.2016 г.

• ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО •

† Единадесета неделя след Неделя подир Въздвижение – на Св. Праотци

Един човек приготви голяма вечеря и покани мнозина; и в часа за вечеря изпрати слугата си да каже на поканените: дойдете, понеже всичко е вече готово. И почнаха всички като сговорени да се извиняват. Първият му рече: купих си нива и ще трябва да отида да я видя; моля те, извини ме. Другият рече: купих си пет рала волове и отивам да ги опитам; моля те, извини ме. Третият рече: ожених се, и затова не мога да дойда. И като се върна, слугата обади това на господаря си.

Тогава стопанинът на къщата се разсърди и рече на слугата си: излез по-скоро по стъгдите и улиците на града и доведи тук бедните, маломощните, хромите и слепите. И рече слугата господарю, извършено е, както заповяда, и още място има. И рече господарят на слугата: излез по друмища и плетища, и, колкото намериш, накарай ги да влязат, за да се напълни къщата ми. Защото, казвам ви: никой от поканените няма да вкуси от вечерята ми.

Понеже мнозина са звани, а малцина – избрани.

(Лук. 14:16–24)

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

Слово в Неделя на Св. Праотци

Сто, наближава големият празник Рождество Христово. Преди да го отпразнуваме, преди да възпоменем явяването в света на Божия Син — Господ Иисус Христос, Св. Църква мъдро ни припомня за онези древни праведници, които също са очаквали тази радост. И то с голяма надежда и непоколебима вяра.

Всички онези старозаветни отци — патриарси, родоначалници, пророци, светии от Адам до праведни я Иосиф — обручникът на Дева Мария, наречени Праотци, са се оправдали и спасили чрез вяра в идещия Спасител. Повечето от тях са живели в тежки времена, с нищо по-различни от нашите: във време на всеобщо нечестие и отчужденост от живия Бог, време на морал на поквара, безбожие, ненавист към доброто и истината, време на сатанизъм, чрез идолопоклонство и суеверие.

От своите сънародници са били гонени и оскърбявани, затваряни в тъмници, преследвани и убивани. Немили-недраги са се скитали по пустини и планини, гладни, голи, боси. И въпреки трудностите, те са оставали твърди във вярата си в живия Бог. Очаквали са с надежда обещания Спасител, Който ще избави света от злото и греха. Ето защо за нас те са герои на вярата, които достойно св.ап. Павел е възпял в 11 гл. на Посланието си до евреите.

Вярата към Бога и Неговите обещания у тези праведници е била толкова силна, че е била двигател на целият им живот и основание на техните постъпки. Вярата в очаквания Спасител и идещото чрез Него спасение е подхранвала надеждата им в доброто бъдеще.

С вяра Авраам напусна бащината си земя и се засели в Ханаан. С вяра получи на старини обещания си син Исаак, когото бе готов да принесе в жертва по Божия повеля. С вяра някога Ной построи Ковчега и спаси семейството си от Потопа. С вяра, призован на Синай, Моисей огласи израилтяните и през много изпитания, с чудеса и знамения, ги освободи от робството и ги върна в родната земя. С вяра пророците изобличаваха нечестието и кривоверието на царете и народа, който забравяше своя Бог.

Заради чистата им вяра целият живот на Праотците бе пропит с искреност и святост. Винаги правдиви и ревниви в доброто, те се борили с греха и злото, не само в сърцето си, но и в обществото. Проявявали са дълбоко разкаяние не само за своите, но и за греховете на народа; плакали са и са се надявали на Божията милост.

Чрез св. Праотци, чрез даваните им обещания и откровения за идването на Иисуса Христа в света, Бог подготвяше всички народи да Го посрещнат, да повярват в Спасителя и да го обикнат като им Се разкрие в делото на нашето спасение. Само че мнозина видяха, чуха и не разбраха. Тайната на изкуплението и спасението, изпълнено с кръстната жертва на Христа — за тях тя остана тайна во веки.

Господ приготви празнична Вечеря. На нея покани първо Праотците, а после и нас — хората от бъдните поколения. Вечеря-

та—това е Църквата. Празничният пир—това е общението ни с Господа, чрез вярата, чрез молитвата, чрез Тайнствата, особено с Причастието—св. Евхаристия. На тази празнична Вечеря Бог кани всички, но не всички се отзовават. Както е казано „*Мнозина са звани, малцина избрани*".

Бог кани всеки при Себе Си, да се примири с Него, да му прости греховете и да го помилва, да вземе участие във всеобщото тържество на светиите в Неговото Царство. На тази сърдечна покана, на която са се отзовали първо Праотците, мнозина от поканените не идват. Те или отлагат да приемат поканата, увлечени от суета и земни грижи, или я отхвърлят като ненужна, заслепени от греха.

В Христовата притча поканените се оправдали за отказа си с различни несериозни извинения. Днес мнозина постъпват по същия начин—късно било вече да вярват в Бога, не били научени да ходят на богослужение в храма, не се молят, не постят, не се причестяват, не се покайват за греховете си, не се изповядват; не спазват Божиите наредби и закон, не слушат съвестта си, не искат да чуят за духовното, нито да чуят за Христа. Ако пък чуят между другото, после бързо го забравят. Пленени от материалното, забравят за безсмъртната си душа и за нейното спасение.

Бог обаче не ни е забравил. Макар ние да отхвърляме небрежно поканата му, Той пак ни подсеща. Изпраща ни трудности и страдания, а хората се чудят от къде им е дошло. Чувстват се нещастни, а не проумяват от какво. Постоянно са ненаситни и недоволни, но не разбират защо. А всичко е толкоз просто. Душата на човека се нуждае от Бога и когато не й Го даваме, тя линее и се измъчва, а ние страдаме ли, страдаме, и не съзираме простичката истина, че без Господа сме за никъде. **Амин**!

Свещеник ***Кирил Тошев***

Източник: ***http://www.pravoslavieto.com/***

• ЖИТИЯ НА СВЕТИИ •

ЖИТИЕ НА СВ. ПРЕПОДОБНИ ДАНИИЛ СТЪЛПНИК

11 ДЕКЕМВРИ

Този свят мъж се родил в Месопотамия от родители, които дълго време нямали деца. В усърдните си молитви те дали обещание, че ако имат рожба, ще я посветят в служба на Бога. Родил им се син и те, верни на своето обещание, го завели в манастир още когато бил петгодишен. Но игуменът на манастира не се съгласил да го приеме—момчето трябвало напълно съзнателно да определи своя път в живота. И действително, когато момчето навършило 12 години, то само напуснало бащиния дом и постъпило в манастир. Родителите се зарадвали и му пожелали успех в спасителния подвиг. В манастира момъкът удивлявал и най-строгите подвижници със своята ревност към молитва и трудове.

След няколко години той пожелал да се поклони на светите места, където Спасителят живял и страдал. Игуменът го задържал. По-късно го изпратил в Антиохия по някаква работа. Даниил се радвал, защото му се представяла възможност да посети преподобни Симеон Стълпник, което отдавна желаел. Той се възкачил на кулата и получил благословение от св. подвижник, който в пророчески дух му казал:

—Бъди мъжествен, чедо, и да крепне сърцето ти. Много трудове ще понесеш заради Христа, но Христос ще ти бъде във всичко помощник, ще те укрепи и ще утешава душата ти.

Даниил се върнал в своята обител. Скоро игуменът починал, и братята искали да изберат за игумен Даниил, но той ги отклонил, като вместо себе си им посочил друг достоен човек, а сам напуснал манастира, за да изпълни отдавнашното си желание—да посети Йерусалим. Но не било съдено да се изпълни това му желание: междуособните войни и смутове затруднявали пътуването до светите места.

Даниил не послушал съветите на преподобни Симеон Стълпник. Когато го посетил за втори път, преподобният внушавал на Даниил да не тръгва. Но той тръгнал и по пътя срещнал един честен старец.

—Къде отиваш?—попитал той Даниил.

—Отивам към светите места, ако Бог е рекъл—отговорил Даниил.

—Добре стори, дето каза: „Ако Бог е рекъл". Тоя път е неугоден Богу. Не си ли чул какви смутове има в Палестина?

—Чул съм—отговорил Даниил,—но се уповавам на Бога. Той ще ми бъде помощник и ще ме запази от беда. Дори и да се случи нещо с мене, не се боя, защото живеем ли, умираме ли—всичко е за Господа (**Рим. 14:8**).

—Той не ще даде да се поклати ногата ти; няма да задреме Оня, Който те пази—казал старецът с думите на Псалмопевеца (**Пс. 120:3**).

Даниил започнал да уверява, че е готов да умре на тоя път заради Христа. Но старецът възразил, че не трябва доброволно да търси опасност. Той убедил най-после Даниил да остави пътя, по който е тръгнал и да отиде във Византия. „Нима само в Йерусалим можем да намерим Бога, казал той, а в град Византион—не? Бог не се обхваща от място, любезни сине!".

Даниил се отказал от намерението си и потърсил да угоди на Бога чрез други трудове. Целият му живот бил посветен на Господа. Недалече от Византион той си построил стълб и там денем и нощем прекарвал в постоянна молитва. Случило му се да претърпи много гонения и клевети, но всичко понасял спокойно, търпеливо, твърдо, уповавайки се на Бога, Който не го оставил и го удостоил с висок дар на чудотворство. Даниил се прославил с мъдрост и благочестие. Тълпи посетители се стичали при неговия стълб, за да получат наставления; ученици се заселвали около него; царе и сановници искали неговия съвет и благословение. Но подвижникът считал себе си винаги недостоен Божи служител. Подвизавал се по такъв начин 33 години и в дълбока старост.

© Жития на светиите. Синодално издателство, София, 1991 година, под редакцията на Партений, епископ Левкийски и архимандрит д-р Атанасий (Бончев)

• НАРЪЧНИК ПО ПРАВОСЛАВИЕ •

ПЪТЯТ НА ПОКАЯНИЕТО

12 **Какви са качествата на благоразумния човек?** Благоразумният човек е свободен от безсмислени чувства, от страстни разположения и движения. Благодарение на това, той властва над разсъдъка си, държи го под контрол, вследствие на което има правилно отношение към всичко. Той е кротък, незлоблив в общуването си с ближните, смирено мъдър, състрадателен, милосърден и благодетелен към всички. Описвайки характера на такъв съвършен човек, ние откриваме, че той е точно отображение на Първообраза, на нашия Господ, защото само Той е върнал целостта на естеството ни. Това нелъжливо са доказали всички, които са били Христови, които са се облекли в образ небесен и тяхното смъртно се е погълнало от живота (**2 Кор. 5:4**). Обаче подчертаваме, че без помощта на Божията благодат падналият и съкрушен човек не може да върне това, което е загубил.

13 **Защо Божията благодат понякога чука на вратата на безразлични и небрежни към нея хора?** Съгласно Своето домостроителство, Бог иска да се спасят всички човеци (**1 Тим. 2:4**) и им дава или повод да се пробудят, или дори ги предпазва от опасност, която произтича от тяхната собствена непредпазливост и зъл нрав. За нещастие, голям брой хора не се вразумяват от това и за тях наказанието е неизбежно, но повечето получават полза и стават мисионери на Божественото човеколюбие, носейки вестта на тези, които не знаят за него. Доста често в историята злодеи са се опитвали да извършат престъпления, в това число и на места, посветени на Бога, но някакво чудо им е попречвало, и вместо да извършат зло, те са били привлечени към вярата, променяли са живота си. Това, което не са могли да направят нито здравият разум, нито човешкото отношение към тези хора, се е извършвало по човеколюбивото Божие домостроителство с любов, а не със заплаха. Понякога се случва така и по молитвите на други хора, изпълнени с добродетели, които умоляват Бога да просвети злодеите, по своя вина намиращи се в заблуждение, да познаят истината. Друг път се случва злодеите да имат на небето свят сродник, който умолява Бога за тях, по словата на Писанието: Блажен е който има семе в Сион и сродници в Иерусалим (**Ис.31:9 — слав.**).

(следва продължение)

Автор: ***Старецът Иосиф Ватопедски***

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

СВ. ИГНАТИЙ БРЯНЧАНИНОВ: ЗА ЕДИНСТВОТО В ТВОРЕНИЯТА НА СВЕТИТЕ ОТЦИ

„Започнах често, със сълзи, да моля Бог да не ме предава в жертва на заблужденията, да ми посочи правия път, по който можех по невидим начин да се отправя към Него със своите сърце и ум. Внезапно в мен възникна мисъл… и тя сгря сърцето ми подобно на приятелска прегръдка. Тази мисъл ми внуши да изуча вярата от изворите – от творенията на светите Отци.

„*Тяхната святост — ми говореше тя — е гаранция за тяхната истинност: тях избери за свои ръководители*". Подчиних се. Ще открия начин да намеря съчиненията на светите Божии угодници; ще започна с жажда да ги чета и да ги изследвам в дълбочина. Щом прочета едни, сетне ще продължа с други, ще ги чета, препрочитам и изучавам.

Кое бе онова, което преди всичко ме поразяваше в творенията на Отците на Православната Църква? — Това бе тяхното съзвучие, съзвучие чудно, величествено. Осемнадесет века, а техните думи свидетелстваха за единогласно и единно учение, Божественото учение! Когато през някоя ясна есенна нощ погледна към чистото небе, осеяно с безчислени звезди, с най-различна големина, блещукащи в единна светлина, тогава си казвам: така са и творенията на Отците. А когато през лятото погледна към безкрайното море, по което плават най-различни плавателни съдове със спуснати платна, приличащи на бели лебеди с разперени криле, носещи се в една посока, към една цел, тогава си казвам: така е и с творенията на Отците. Когато слушам изпълнението на строен многочислен хор, в който различни гласове с изящна хармония пеят като един Божествена песен, тогава си казвам: така е и с творенията на Отците. Какво е впрочем учението, което може да се намери при тях? — Откривам учението, повтаряно от всички Отци, учението, което е единственият път към спасението — да се следват неотклонно наставленията на светите Отци. „Видял ли си — казват те — подмамения от лъжеучения-та, погинал от неправилния избор на подвизите: то знай: той е последвал себе си, своя разум, своите мнения, а не ученията на Отците", от което се състои догматическото и нравственото предание на Църквата. Чрез тях тя, като с безценно имущество, съхранява своите чеда."

Из ***„Аскетически опити"***
Източник: ***http://брянчанинов.рф***
Източник ***на българския превод: http://www.predanie.bg***

• ДЕТСКИ СВЯТ •

РОЖДЕСТВЕНСКИ ГОСТ

ПРИКАЗКА

Намало едно време един обущар. Той живеел съвсем самичък в малко село, далеч в планината. Свободното си време винаги прекарвал в църквата. Но времето минавало. Обущарят остарял и вече не можел да се качва в храма, защото той се намирал на върха на планината.

Настъпило Рождество Христово. Хората бързали да се поклонят на родилия се Христос. Само старият обущар седял до прозореца на своята работилница и с тъга наблюдавал щастливата тълпа.

Мнозина спирали и питали:

—Ти няма ли да дойдеш? Чуваш ли, че камбаните бият? Хайде!

—Аз вече не мога да се качвам толкова високо. Трудно ми е да вървя дори на равно място…

Вслушвайки се в звъна на камбаната и пеенето на църковния хор, които долитали при него през мразовития въздух, той се чувствал самотен и изоставен. Задрямвайки, видял чудна светлина и Ангел, който го попитал:

—Кажи ми, от какво имаш нужда?

—Не мога заедно с другите да се качвам в Божия Дом, а така искам да поздравя Младенеца Христос.

—Утре Той Сам ще те посети!—казал Ангелът и изчезнал.

Настъпило утрото и старецът започнал да чака Господа. Пооправил къщата, наредил масата. И решил, че няма да яде и няма да запали огън, докато не дойде неговият Гост.

Изведнъж чул стъпки. Но това не бил Христос, а само малкото момченце на слепеца, който живеел на съседната улица. Кучайки, то вървяло босо по снега и плачело.

—Защо плачеш?—попитал го обущарят.

—Много ме болят краката и ми е трудно да вървя.

—Къде отиваш?

—Нямаме дърва, отивам да събера малко сухи пръчки.

—Къде са ти обувките?

—Те съвсем се скъсаха, а няма пари за нови.

—Я ела при мен. Сложи си крака тук. Добре. Днес чакам един Гост, а утре с радост ще ти направи нови ботуши. Няма да ми носиш пари.

Очите на детето светнали и то избягало, забравяйки за болката.

Денят вече свършвал, а Гостът го нямало.

А, ето идва някой. Е, това е само вдовицата от съседната къща, която била донесла ботушите си за ремонт. Той си спомнил, че са готови и попитал, защо не ги взима.

—Нямам с какво да ти платя. Имам шест деца, които трябва да нахраня.

—Вземи,—казал старецът, протягайки й ботушите.—Твоите деца със сигурност се нуждаят повече от мен.

Слънцето вече залязло, а Господ така и не идвал.

„Вече няма да дойде. Сигурно е било само сън“. И изведнъж на вратата се почукало…

Но и това не бил Христос! А един беден пътник, който молел да пренощува при стареца.

—Заповядай, чувствай се като у дома си.

Пътникът влязъл и изморен, седнал до студената пещ. Целият треперел. Обущарят се смутил:

—С радост бих ти запалил огън, но чакам още един Гост.

—Гост ли? Кой може да дойде така късно и в този студ?

Старецът още веднъж се доближил до прозореца. *„Вече със сигурност няма да дойде,—тъжно си помислил той,—но как мога да откажа да стопля бедния човек?“*. Той запалил огъня и нахранил пътника, като споделил с него онова, което бил приготвил за Госта.

Легнали да спят. Старецът огорчено прошепнал:

—Защо не дойде, Господи? Чаках Те цял ден…

И отново в стаята се появила топла светлина и чудният глас казал:

—Аз три пъти идвах при теб и ти ме прие като Цар!

Автор: ***Патриция Ст. Джоун***
Превод ***от руски език: Дияна Янчева***
Източник: ***http://www.kambankabg.com/***

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

11 ДЕКЕМВРИ
† 11 Неделя след Неделя подир Въздвижение на св. Пратци. Преп. Даниил Стълпник. Преп. Лука Стълпник. Гл. 8, утр. ев. 3, ап. Кол. 3:4—11 (с. 426), лит. ев. Лк 14:16—24 (Тип. с. 140)

12 ДЕКЕМВРИ
✻ Св. Спиридон, еп. Тримитунтски, Чудотворец (Тип. 141)

13 ДЕКЕМВРИ
✻ Св. мчци Евстратий, Авксентий, Евгений, Мардарий и Орест. Св. мчца Лукия девица

14 ДЕКЕМВРИ
Св. мчци Тирс, Левкий, Филимон, Ариан и Калиник

15 ДЕКЕМВРИ
Св. свщмчк Елевтерий. Преп. Павел Латрийски (Тип. с. 143)

16 ДЕКЕМВРИ
Св. прор. Агей. Св. мчк Марин

17 ДЕКЕМВРИ
Св. прор. Даниил и св. 3-ма отроци Анания, Азария и Мисаил

2016

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма—**протойерей Емилиян Костадинов**
Адрес на редакцията:
гр. София, ж.к. „Дружба” 2, храм „Свети Пророк Илия”
www.svetiilia.bg